

Ophøjelse - Tekst Joh. 12,23-33 - Ved lørdagskirken januar 2024

Jesus var netop draget ind i Jerusalem og var blevet hilst som konge af den store folkeskare. Flere af dem havde været vidner til det store tegn, at han havde kaldt Lazarus ud af graven og oprejst ham fra de døde. Jesus underviste dernæst skaren på tempelpladsen. Han sagde: *"Timen er kommet, da Menneskesønnen skal herliggøres. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis hvedekornet ikke falder i jorden og dør, bliver det kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det mange fold."*

Undervisningen handler om herliggørelse. "Timen er kommet, da Menneskesønnen skal herliggøres." Men her ser vi, at herliggørelsen sker på en uventet måde. Skaren, som havde hilst Jesus som konge, bredt deres kapper ud foran ham, vinket med palmegrene, havde hilst ham som Davids søn, altså som en konge, for det gamle testamente, de hellige skrifter havde jo talt om, at en søn af Davids slægt skulle blive Messias, altså en som var salvet til at blive konge. De ventede nok, at Jesus skulle blive en jordisk konge, som skulle befri dem fra besættelsesmagten, romerne. Jesus var jo kommet ind i Jerusalem på den måde.

Det kender vi selv. Tingene går ofte på en helt anden måde, end vi har forventet, end vi har planlagt og håbet på. Livet tager måske en helt forkert drejning. Tilsyneladende. For senere ser vi måske, at der er en dybere mening med den udvikling, livet tager. Måske finder vi ud af, at det alligevel lysner. Ofte ser vi, at når en dør bliver lukket for os, åbnes en ny, som et berømt citat lyder. Men begivenhederne omkring Jesu sidste tid på denne jord var langt mere livsændrende. Det viste sig, at hans kongerige ikke var af denne verden, men et langt langt større, altomfattende rige, Guds kongerige..

Den helt anden måde, den helt forkerte drejning af begivenhedernes gang, som Jesu disciple opfattede det, så mørk og dystert ud. Men der var en dybere mening. Jesus kendte den selv. Og han brugte en lignelse fra hverdagen, som han ofte gjorde. Alle vidste jo, at man lægger et korn i jorden for at kunne høste mange flere korn. Jesus var selv hvedekornet, som skulle lægges i jorden, for at vi alle skal leve. Og det på trods af, at alt så sort ud ved Jesu død. En dør var blevet lukket, tilsyneladende fuldstændigt. Fortvivlelsens mørke så ud til at være uovervindelig. Sådan kan det også se ud for os i svære tider.

Men en anden dør blev åbnet, lyset kom med opstandelsen. Vejen til Jesu herliggørelsen skulle gå gennem døden på korset og sejren over dødens mørke til opstandelsen, og når Jesus er blevet ophøjet fra jorden, vil han drage os alle til sig, han vil føre os alle med ind i evighedens lys.

Men - kunne man måske indvende - der er jo også et liv her på jorden, disciplenes og vores hverdag. Hvor er Jesus midt i alle hverdagens genvordigheder, når han nu ikke blev en jordisk konge, som kunne sætte alt på plads? Hvor er han i dette liv, i vores hverdag?

Det sidste, Jesus sagde i Matthæusevangeliet (28,20), var: *"Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende"*, og i Johannesevangeliet siger han: *"Bliv i mig, og jeg bliver i jer"* (Joh 15,4).

Jesus er aldrig langt fra os, men midt i blandt os, han er med os alle dage, som han har lovet ved vores dåb, ja det gælder ikke bare for os, som nu er døbt, men han drager alle til sig. Han sender netop de døbt for at gøre alle folkeslagene til sine disciple, kærlighedens disciple, og han går selv med hele vejen. Han er i os, i vores hjerter.

Jesus har lovet, at han er med os alle dage, men han har ikke lovet, at livet bliver en dans på roser. Vi vil alle i denne verden møde vanskeligheder med lukkede døre og planer, som ikke

kunne lade sig gøre. Det afgørende er, at Jesus er med os i det hele. En munk, Johannes af korset, oplevede en periode i sit liv, hvor alt var som en mørk nat. Han kunne end ikke mærke Jesu nærvær, det var for ham, som om Gud havde forladt ham. Senere erfarede han, at Gud hele tiden havde været der. Den mørke nat skulle netop vise hen til lyset. Som da Jesus gik ind i dødens mørke, og mørket ikke kunne vinde over hans lys. Johannes beskrev det som "Sjælens mørke nat", som selv i fortvivlelsens mørke kunne bringe ham til at se lyset. Han kunne se, at det var sandt, at Jesus vil være med os alle dage, også i de mørke stunder.

At Gud kan være med os alle sammen er stort. Gud rummer det hele, Hans kærlighed er grænseløs. Gud fylder hele verden med hele verdensrummet, og selv om han er ufattelig stor, kan han dog være i et menneskehjerte, i alle menneskehjertes

Kaj Munk har skrevet en kort salme om Guds storhed og om kampen mellem Gud og hans fjende, ondskaben. Kaj Munk havde selv stået over for denne verdens ondskab, da han skrev salmen. "Du ved det nok, mit hjerte, du ved, at Gud er stor," Kaj Munk var klar over, at livet kan være en kamp, som han må kæmpe, selv om der kommer vanskeligheder, ja fald undervejs. For selv om ondskaben kan se stor ud, så er Gud dog større.

Kirkefædrene sagde, "Gud er altid større" (*Deus semper major*). De vidste, at vi ikke kan forstå, hvor stor Gud er, at han er så stor, at alt kan være i Ham, og at Han samtidig kan være i vores hjerter, i alle menneskers hjerter, ja, Han er større endnu, altid større. Han elsker os alle, selv dem, der endnu ikke kender Ham.

Tanken om Gud, der rummer alt, og som er alt i alle, som er den, der drager alle mennesker til sig, har inspireret mig til et digt.

Fryd jer I himle!
Syng højt af glæde!
Hvor engle vrirle,
vor Gud er til stede.

Fra himlen kom Guds Søn herved
For vor skyld at lide.
På korsets træ han for os led.
Hans blod gør vore klæder hvide.
Det er stort, og det er sandt,
han dødens mørke overvandt.
Hvor hans dyrebare blod
fra ham på jorden faldt,
der slog livstræet for os rod,
og Gud i alle bliver alt.

